

Apostol Peter

Se naučimo **himno Oratorija!**

Kaj bi vam jaz rada povedala? Rada bi, da se skupaj poglobimo v eno izjemno osebo v Svetem pismu, v osebo, ki je bila ena izmed prvih šefov v Cerkvi. Se vam kaj sanja kdo bi to lahko bil? Apostol Peter.

Ali veste, da je Peter v grščini Petros, v armejščini Kefa, kar pa pomeni majhne skale. Petros je moški spol, Petra pa ženski. Tukaj je v izročilu Jezus naredi prvo razliko, točno nakaže na koga misli. In še več... Po mnogih Jezusovih čudežih Peter izpove svojo vero, ki jo tudi mi danes izpovedujemo, reče: »Ti si Mesija, sin živega Boga.« Jezus pa odgovori: Mt 16, 17. Reče: »In na **TEJ** skali bom sezidal svojo Cerkev.« Ne reče: "na **TEBI** bom sezidal svojo Cerkev," (ne uporabi samostalniškega zaimka), ampak uporabi kazalni zaimek – na **TEJ**. Kaj s tem misli?

Naša Cerkev, ki jo je prvi vodil apostol Peter, temelji na veroizpovedi, na Resnici, da je Jezus Mesija, sin živega Boga. In to je dejstvo. Peter je bil velik voditelj, pastir, katerega eksistenca je temeljila na tej Resnici. Tako mora biti tudi pri našem delu. Imejmo to skozi celotno Petrovo zgodbo v mislih.

Kako sta se Jezus in Peter srečala?

Preberi: [Jn 1, 35-42](#)

Jezus je Petra takoj poklical po imenu. To, da so bili učenci izvoljeni in poklicani po imenu, jih povezuje s preroki Izraela, ki jih Bog pokliče po imenu. To označuje postavitvev v duhovništvo in služenje. In še več...vsak izmed nas je poklican po imenu! Vsak izmed nas je bil poklican po imenu ob krstu . Pa ne samo takrat...kaj pa vsi Božji klici, ki jih preslišimo, ker smo preveč zaposleni, si ne vzamemo časa zase in Zanj? Ob krstu smo bili prvič poklicani, poklicani v življenje – s poslanstvom! S tem smo postali posinovljeneci nebeškega Očeta in stopili v Cerkev. Prejeli smo dostojanstvo laika, to se pravi postali smo ud Cerkve, člani božjega ljudstva, živi kamen Cerkve in svetišče Svetega Duha. Tako kot je Jezus poklical po imenu Petra, je Jezus poklical po imenu nas.

Zato, da bi bili z Njim, mora Jezus postati temelj eksistence, bivanja in poklica nas, učencev. Jezus hoče, da bi bili na poti ob njem, ne pred njim – ker, če smo pred njim, začnemo razmišljati po človeško, postavljamo svoje norme, svoja pravila, želimo uresničevati svoje želje in svoja pričakovanja.

Pojdimo naprej...kakšen je sploh bil apostol Peter?

Peter...je bil izredno zanimiv človek. Torej, že na začetku je prepoznal svojo poklicanost, razumel je Resnico (z veliko začetnico) in tako razumel, da je grešnik (Luka 5, 8). Ker mu je Jezus že na začetku dal posebno mesto med apostoli, je zraven prišla trda vzgoja.

Peter je bil:

- ★ **naglega značaja** (v Janezu preberemo, da ko Jezusa primejo, Peter hitro izvleče meč in služabniku odseka uho),
- ★ bil je je **odločen** (ko mu Jezus hoče umiti noge, mu Peter ne pusti. Jezus ga je 100% prepričeval ene 15 min),
- ★ velikokrat se je **bal** (Jezus hodi po vodi in povabi Petra k seb. Le ta se je zelo bal, saj je najprej mislil, da vidi duha),
- ★ **iskreno se je kesal** (ko zataji Jezusa)
- ★ **spoznaval samega sebe, svoje omejitve in napake** (Ko Jezus prvič napove smrt, ga Peter povleče na stran in reče: »Bog ne daj Gospod, to se ti nikakor ne sme zgoditi.« In Jezus reče: »Poberi se satan!«)
- ★ **pripravljen na akcijo**
- ★ hotel biti **na prvem mestu**

Vedel je in verjel je, da je Jezus Odrešenik, pa vendar je bil do njega velikokrat nezaupljiv, tudi, ko je na lastne oči videl čudež (npr. ko Jezus pomnoži kruh). Tako kot mi na lastne oči vidimo spreobrnjenje prijatelja, družine, ko na lastne oči vidimo kako nam je Bog pomagal, da smo naredil brezupni izpit/test, ko na lastne oči vidimo kako nam Bog pošlje v življenje določeno osebo, nam spregovori skozi listek Bog govori ali Sveto pismo – pa še vedno ne verjamemo, dvomimo, nas je strah, smo nezaupljivi.

Ko tako kot Peter izdamo Jezusa. Ne samo tako, da ne povemo, da smo kristjani, pustimo to. Ampak tako, da grdo govorimo o prijateljih, da se jezimo na kogarkoli že, ker nismo dobili nečesa kar smo si želeli, da se nam zaradi tega, ker smo leni, ne da it pogledat v nedeljo Jezusa k maši, da prevlada nad našim mišljenjem napuh, zavist, ljubosumje, strast. Tako preprosto izdamo Jezusa. Njegovo ljubezen. Naše poslanstvo, ki nam ga je dal Bog.

Ja, hoja za Jezusom je težka. Tudi Petru ni bilo lahko, ko je šel za Gospodom. Začel je hoditi pot z Njim. Bil je grešen človek, ki je razumsko včasih podvomil v Jezusa, ga je izdal, Jezus ga je vedno znova vzgajal in učil.

Ampak! »Pot v življenju se najde tako, da se hodi,« je zatrdil papež Fračišek. Če sedi doma, ne boš nikoli našel poti. Moraš izstopiti iz sebe in začeti hoditi. In Gospod ti bo na poti povedal, kje te hoče imeti. On ti bo povedal. Zaprt v svojo hišo, svoj egoizem in udobnost, ne boš nikoli našel svojega poklica, svojega poslanstva. Če hočeš najti Božjo voljo, hodi skozi

življenje. Res je, da je veliko nevarnosti in se pogosto lahko zmotimo. A še slabše je, da ostanemo zaprti. Oseba, ki je zaprta vase, skupnost, ki je zaprta vase, zaradi zaprtosti zboli.

- Ljudje se naveličamo prositi odpuščanja, Bog pa se nikol ne naveliča nam odpuščati.
- Za Boga nismo številke. Smo pomembni, še več, smo pomembnejši od vsega kar ima. Tudi, če smo grešniki, smo mu pri srcu.
- Ne bojte se zavzetosti, žrtve in ne glejte v prihodnost s strahom. Ohranite živo upanje: na obzorju je vedno luč.

In to je hitro spoznal tudi Peter, ki ga je Jezus velikokrat okregal, zaradi načina njegovega mišljenja in dejanj. Ni lahko, ker se ta svet vrti v drugo smer, ker je naše meso tako šibko. Ker je Njegova ljubezen popolna. Visoke standarde nam je Bog postavil (zanj je sovraštvo umor in poželenje prešuštvo). Ampak ravno to nas uči ponižnosti, nam kaže kako zelo rabimo Jezusa in njegovo odpuščanje, njegovo ljubezen zato, da se lahko poberemo.

To vse nas dela ponižne, nas dela ljudi, ki lahko spremenijo druge z ljubeznijo. Jezus nam govori tako kot je govoril Petru že preden ga je izdal: »Jaz pa sem molil zate, da tvoja vera ne opeša. Ko boš po vsem tem prišel k sebi, opogumi svoje brate.« (Lk 22, 32). In kljub vsem napakam Jezus postavi Petra za prvega voditelja Cerkve, za pastirja njegove črede.

Papež Frančišek pravi:

1. Mi smo pljuča vere in krščanskega življenja, mi moramo biti svež zrak!
2. Kristjani nismo za »nekaj časa«, samo za nekaj trenutkov, v nekaterih okoliščinah in odločitvah. Ne moremo biti kristjani tako. Smo kristjani v vsakem trenutku!
3. Delajmo majne vsakdanje stvari z velikim srcem, odprtim Bogu in drugim.
4. Mladi! Prinašate nam veselje vere in govorite, da moramo živeti vero z mladostnim srcem. Vedno z mladostnim srcem, tudi pri 70 ali 80 letih! Mladostno srce! S Kristusom se srce nikoli ne postara.

5. Evangelizacija je poslanstvo Cerkev. Ni samo poslanstvo nekaterih, ampak moje, tvoje, naše poslanstvo.
6. Gospod od nas želi: poslušanje, odločitev in dejanje.
7. Ljudje se naveličamo prositi odpuščanja, Bog pa se nikol ne naveliča nam odpuščati.
8. Za Boga nismo številke. Smo pomembni, še več, smo pomembnejši od vsega kar ima. Tudi, če smo grešniki, smo mu pri srcu.
9. Ne bojte se zavzetosti, žrtve in ne glejte v prihodnost s strahom. Ohranite živo upanje: na obzorju je vedno luč.
10. Mladi moramo plavati proti toku. Bodimo ponosni na to!
11. Cerkev naj bo kraj Božjega usmiljenja in upanja, kjer bo vsak čutil, da je sprejet, ljubljen, deležen odpuščanja, opogumljen za življenje po evangeliju.
12. V velike božjem načrtu je pomembna vsaka podrobnost, tudi moje majhno in ponižno pričevanje, tudi skrito pričevanje tistega, ki svojo vero živi preprosto v vsakdanjosti odnosov v družini, pri delu, med prijatelji.